

vržené změny druhé osnovy smlouvy proti osnově první mají za účel »přízpůsobiti« ujednání o karenční době zákonným předpisům, že však na obsahu navržené smlouvy se v podstatě nic nemění, ježto, třebaž bylo trvání smlouvy zvýšeno se 2 na 4 roky, výpovědní lhůta původně šestiměsíční byla stanovena na 2½ roku (was letzten Endes auf dasselbe herauskommt). Podle toho, co dosud doloženo, jest opodstatněn závěr, že zvolené formy smlouvy bylo se strany žalované použito jen k zakrytí obcházení předpisů o delším trvání soutěžního zakazu, t. j. trvání zakazu přes jeden rok (§ 36, odst. 2 č. 1 zák. č. 20/10 ř. z.). Takové ujednání jest však neplatné podle § 879 obč. zák., neboť se přiči dobrým mravům, směřujíc k obcházení zákonného zakazu a k maření zákonem sledovaného sociálního účelu, jakým je ochrana výdělečné činnosti lidské, kterou má na mysli právě zákaz podle § 36, odst. 2 č. 1 zákona o obchodních pomocnících. Z obsahu smlouvy ze dne 1. října 1927 je patrné, že tvoří celek, a nelze proto žádný článek této smlouvy oddělit od druhého. Zejména nelze ani doložku o nesoutěžení omezit na přípustnou dobu jednoho roku po rozvázání služebního poměru normální (zákonitou) výpovědí, hledí-li se k tomu, že celé ujednání — jak o výpovědní lhůtě 2½ roků, tak o zvláštní úpravě služebního poměru za trvání této výpovědní doby a o soutěžní doložce sledovalo též účel, t. j. obcházení zákonný předpis o trvání soutěžního zakazu. Kdyby byla karenční lhůta jednoho roku zachována v platnosti, neměl by žalobce podle doslovu smlouvy ze dne 1. října 1927 ani nárok na odškodnění za nesoutěžení, kterýžto nárok měl mu však podle vůle stran příslušet, jak to vychází z první osnovy smlouvy a z dopisu ze dne 1. října 1927. Ježto žalovaná firma vypověděla pracovní poměr žalobcův dne 4. června 1935 do 31. prosince 1937, zprostitvši zároveň žalobce podle § 8 smlouvy pro poslední dva roky služby, mohl by se žalobce domáhati výroků, že již po ukončení služebního poměru zákonitou výpovědí (šestiměsíční ke konci kvartálu), t. j. od 1. října 1935 nebyl vázán doložkou o nesoutěžení, a tím spíše bylo jeho žalobní žádosti vyhověti, domáhá-li se tohoto výroku teprve ode dne 1. ledna 1936. Jest jen ještě podotknouti, že nemá významu, že žalobce dopisem ze dne 28. června 1935 vzal na vědomí, že se jeho služební poměr končí dne 31. prosince 1937, ježto uznání předpokládá platný závazek, a uznání zakázaného a proto od počátku nicotného závazku nemá právního účinku (Sb. n. s. č. 5642, 10370).

Čís. 15661.

Nekalá soutěž.

Společenstvo obuvníků může býti žalováno podle zákona o nekalé soutěži pro projev učiněný v hospodářském styku za účelem soutěžním.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1936, Rv I 1815/36.)

Nižší soudy vyhověly žalobě, již se žalující firma domáhala proti žalovanému společenstvu obuvníků výroku, že žalované společenstvo jest povinno zdržeti se rozšiřování provolání, jehož obsah (v za-

lobě blíže uvedený) jest v rozporu s dobrými mravy soutěže, odstraniti závadný stav odvoláním obsahu provolání a odstraniti veškerá provolání, pokud s nimi žalované společenstvo může ještě nakládati.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodch:

V dovolacím řízení není již sporu o tom, že se jednání, jež se klade žalované straně za vinu, přiči předpisům zákona proti nekalé soutěži. Žalovaná míní, že nemůže býti činěna odpovědnou za toto jednání pořadem práva proto, že je veřejnoprávní korporací, která podléhá dozoru správních úřadů, u nichž prý by postižení měli hledati cestu k nápravě. Žalované mohlo by býti dáno za pravdu, kdyby šlo skutečně o nějaký úkon nebo projev její jako veřejnoprávní korporace patřící do oboru působnosti, který jí zákon vymezil. Tu by ovšem soud nebyl povolán k tomu, aby oprávněnost takového zákroku přezkoumal. Než v souzeném případě nejde o takový zákrok žalované jako úřadu veřejného, nýbrž o projev, jež učinila v hospodářském styku za účelem soutěžním, za který odpovídá s hlediska předpisů proti nekalé soutěži jako každá jiná osoba právnická.

Čís. 15662.

Stranou ve smyslu § 1 zák. čís. 112/72 ř. z. jest každá osoba, již soudcovský úředník způsobil nějakou škodu u výkonu svého úřadu přestoupením úřední povinnosti.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1936, Co I 1/36.)

K opodstatnění syndikátní žaloby podle zák. čís. 112/72 ř. z. přednesl žalobce, že následkem bezprávného postupu žalovaného soudního výkonného orgánu byl prodán v exekuční dražbě stroj náležející žalobci, ač tento stroj nebyl vůbec zabaven. Prvý soud žalobu zamítl příkloniv se k právnímu názoru žalovaných, že žalobce není k žalobě legitimován.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Není správný názor soudu první stolice, že žalobce není k syndikátní žalobě legitimován, poněvadž prý nebyl stranou v exekučním řízení. Slovo »strana« použité v § 1 zák. čís. 112/72 ř. z. nelze vykládati tak úzce, že by se tím musila rozuměti osobnost, která byla v onom soudním řízení, z kterého se odvozuje syndikátní nárok, »stranou v technickém slova smyslu«. Ač motivy k tomuto paragrafu o významu slova »strana« nepodávají žádných vysvětlivek, plyne přece z účelu a celé stavby zákona, že zákonodárce zamýšlel poskytnouti ochrany všem osobám, které byly poškozeny úředníky soudcovskými při výkonu jejich úřadu. Takové osoby požívají ochrany syndikátního zákona bez